

Arrest

nr. 149 451 van 10 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die loco advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 november 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 25 februari 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing die verzoeker op 1 maart 2013 ter kennis werd gebracht, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.2010 werd ingediend door:

D. M. [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...), deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, alsook het vademecum van 21 september 2009. Er dient echter opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 25 oktober 2004 in België verblijft, op een voorbeeldige wijze geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, bijzonder goed Frans zou spreken, Nederlands kan (zie "Deelcertificaat van de Module A - NT2 Breakthrough A" afgegeven door CVO Waregem 'Sint-Paulus' op 18 april 2008; "Deelcertificaat van de Module B - NT2 Breakthrough B" afgegeven door CVO Waregem 'Sint-Paulus' op 18 april 2008), beschikt over kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod (zie "Attestation of the Training - Initiation: 'Repair Electrical Devices'" afgegeven door OVM De Overmolen op 28 maart 2007), werkbereid zou zijn, verschillende vriendschappen onderhoudt met medeburgers, niet-Belgen en Belgen en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene door zijn gedrag nooit enig gevaar voor de openbare orde heeft betekend en nog nooit in aanraking gekomen is met de Belgische politie of het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 26 oktober 2004, op 20 juni 2005 werd deze aanvraag afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot zijn volgende asielaanvraag illegaal in België. Betrokkene diende een nieuwe asielaanvraag in op 29 december 2006, wederom werd deze aanvraag afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dit gebeurde op 16 maart 2007. Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef nadien illegaal in België. Op 02 september 2008 diende betrokkene een derde asielaanvraag in, deze werd op 24 februari 2009 afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene gaf andermaal geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef wederom illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk 7 maand 25 dagen voor de eerste, 2 maand 16 dagen voor de tweede en 5 maand 22 dagen voor de derde asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De raadsheer van betrokkene verwijst naar de duur van de procedure voor de Raad van State. Betrokkene diende namelijk op 27 juli 2005 een verzoekschrift in bij de Raad van State om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 20 juni 2005 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 04 april 2005 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 16 oktober 2009 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen door dé Raad van State. Het feit dat deze

procedure enige tijd - meer bepaald 4 jaar 11 maand en 20 dagen- in beslag nam, vormt geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf nu niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Meester VE herneemt het asielrelaas van betrokkene in zijn verzoekschrift en stelt dat de voornaamste reden waarom het voor betrokkene onmogelijk is om naar zijn land van herkomst terug te keren, politiek van aard is. Wat betreft deze vrees voor elke - zelfs tijdelijke - terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf omwille van politieke redenen merken we op dat de verzoeker geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. In de huidige procedure kunnen we, zonder dat er nieuw bewijsmateriaal voorgelegd wordt, onmogelijk diezelfde verklaringen, die als ongeloofwaardig en bedrieglijk werden bevonden, wel aanvaarden. De verwijzing naar de algemene politieke situatie die Meester VE maakt kan evenmin als buitengewone omstandigheid weerhouden worden aangezien niet in concreto wordt aangetoond hoe deze situatie betrokkene persoonlijk zou treffen.

Het zou voor betrokkene financieel onmogelijk zijn om een reis naar en een tijdelijk verblijf in Nigeria te bekostigen. De kosteloze repatriëringsformule van de Internationale Organisatie voor Migratie zou evenmin een oplossing bieden aangezien die reiskosten integraal terugbetaald moeten worden wanneer betrokkene binnen een periode van 5 jaar naar België zou terugkeren. Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer hij binnen een periode van vijf jaar naar België zou terugkeren, wijzen we erop dat deze formule van toepassing is voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hem geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkene om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkene de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker een schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, het rechtszekerheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Verder acht hij in subsidiaire orde het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel overeenkomstig de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en artikel 26 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerlijke en Politieke Rechten (hier verkort: BuPo-verdrag) geschonden.

Verzoeker licht het middel toe als volgt:

"A. Principes

Artikel 9 bis Vw (ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980) voorziet een uitzondering op het principe vermeld in artikel 9 lid 1 (de machtiging) en lid 2 (de regel) Vw, waarin wordt gesteld dat een aanvraag tot machtiging voor verblijf voor meer dan drie maanden in principe moet aangevraagd worden in de Belgische ambassade in het land van oorsprong.

De uitzondering bestaat erin dat "in buitengewone omstandigheden" en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging kan aangevraagd worden bij de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling verblijft.

Artikel 9 bis Vw bevat dus, naast het bestaan van de buitengewone omstandigheid, een tweede ontvankelijkheidsvoorwaarde, ni. moet de vreemdeling beschikken over een identiteitsdocument.

Artikel 9 bis Vw bevat enkel negatieve criteria inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag, doch geen criteria voor een beoordeling ten gronde.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Deze definitie is vaag en algemeen, maar er bestaat geen andere, en voor het overige gaat het om een beoordeling van geval tot geval.

Dit betekent dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving en rekening houdend met artikel 9bis §2 Vw.

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

De regering Van Rompuy heeft de politieke keuze gemaakt om de criteria voor de regularisatie niet in de wet op te nemen, en beloofde ze in maart 2008 in een "omzendbrief die dan uiteindelijk is geresulteerd in een "instructie" in juli 2009.

Deze instructie van 19 juli 2009 klasseert de regularisatiecriteria in twee groepen: ten eerste de "onredelijk lange asielprocedures" (criteria 1.1 en 1.2) en ten tweede de 'prangende humanitaire situaties (criteria 2.1 tot 2.8). Situaties waarin de vreemdeling "duurzaam lokaal verankerd" is, spelen hierin een bepalende rol (criteria 2.8 A en 2.8 B).

Deze instructie wijzigt de van kracht zijnde reglementering, zijnde het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, niet en laat de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris volledig intact. Het is een richtsnoer waarin enkel maar sommige gedragslijnen worden bepaald, die men aanneemt bij de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid.

Bovendien werd deze instructie vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009, (nr. 198.769) en op 05/10/2011 (nr. 215.571).

In dit laatste arrest stelt men dat de criteria van de vernietigde instructie niet als een "bindende norm" mogen toegepast worden: d.w.z. dat aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen niet mogen afgewezen worden met slechts een verwijzing naar de criteria; maar dat elke aanvraag individueel op zijn waarde moet beoordeeld en gemotiveerd worden.

Niettemin hebben de toenmalige Staatssecretaris voor Asiel - en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, én tegenpartij zich geëngageerd om binnen hun discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde vernietigde instructie, te blijven toepassen.

B. Toepassing in concreto

1e onderdeel: schending van artikel 9 bis Vw

De aangevochten beslissing dd. 17/10/2010 stelt dat het verzoek, gebaseerd op artikel 9 bis Vw, onontvankelijk is.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing dd. 25/02/2013 bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België rechtvaardigen.

De aangevochten beslissing verwijst voor de onontvankelijkheid naar volgende (6-tal) argumenten:

1° m.b.t. de integratie in de Belgische samenleving vanaf 25/10/2004 (sic) stelt tegenpartij dat deze elementen niet verantwoorden waarom dat de aanvraag tot machtiging in België zou worden ingediend. Wel kunnen zij eventueel het voorwerp tot onderzoek conform artikel 9.2 Vw uitmaken.

2° m.b.t. de openbare orde stelt tegenpartij dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt, dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving;

3° m.b.t. de duur van de 3 asielprocedures, namelijk 7 maand 25 dagen voor de eerste, 2 maanden 16 dagen voor de tweede en 5 maand 22 dagen voor de derde asielaanvraag, stelt tegenpartij dat zij niet van dien aard is dat ze als onredelijk lang kunnen worden beschouwd en geen grond voor regularisatie vormen.

4° m.b.t. de lange duur van de procedure voor de Raad van State, zijnde 4 jaar, 11 maand en 20 dagen, stelt tegenpartij dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf nu niet kan indienen via de gewone procedure, ni. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

5° m.b.t. de voornaamste reden waarom het voor verzoeker onmogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst, zijnde omwille van politieke redenen, stelt tegenpartij dat dit element al door de bevoegde asielinstanties zijn beoordeeld en aldus geen andere beoordeling wettigen.

De verwijzing naar de algemeen politieke situatie kan evenmin als buitengewone omstandigheid weerhouden worden.

6° de eventuele kosten die bij een terugkeer naar Nigeria (o.a. aan de IOM bij eventuele financiële steun) worden gemaakt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Dit maakt immers de terugreis niet bijzonder moeilijk.

Niettegenstaande bovenvermelde opsomming is verzoeker de mening toegedaan dat er wél degelijk t.a.v. zijn aanvraag zeker één element kon weerhouden worden in de zin van artikel 9bis Vw.

In het bijzonder heeft verzoeker het over het niet door tegenpartij aanvaarden van de lange duur van de procedure voor de Raad van State in hoofde van verzoeker.

(zie hierboven punt 4°).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het CGVS op 28/06/2005 een beslissing heeft genomen waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus is geweigerd (réf. 0419019).

Tegen deze litigieuze beslissing van het CGVS stelde verzoeker op 27/07/2005 een beroep in bij de Raad van State (réf.: G/A 164.653/XIV-23.197).

Op 16/10/2009 werden er een arrest door deze Raad van State uitgesproken (nr. 197.004) waarbij het verzoek tot annulatie van de beslissing van het CGVS werd verworpen. Dit arrest werd eerst op 28/10/2009 en dan vervolgens op 03/11/09 aan de raadsman van verzoeker betekend.

De termijn die betrokkene na weigering van de asielaanvraag nog legaal in België verblijft (met een geldig attest van immatriculatie of de termijn die betrokkene krijgt om het land te verlaten) telde voor tegenpartij tot voor 19/07/2009 mee om de procedure voor de Raad van State als langdurig te beschouwen.

Precies omtrent deze gedragslijn van tegenpartij is de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet duidelijk.

Want volgens verzoeker heeft deze (oude ?) gedragslijn van tegenpartij uiteraard zijn consequenties t.a.v. verzoeker en dit in het bijzonder voor de berekening van de lange duur van zijn procedure bij de Raad van State.

Volgens verzoeker en ook die volgens tegenpartij (voor 19/07/2009) komt men aan een procedure bij de Raad van State die net wél langer dan 5 jaar heeft geduurd.

Volgens verzoeker moet alle termijnen dienen te worden meegerekend, net zoals de termijn die verlopen is tussen de definitieve beslissing (16/10/2009) en de betekening [28/10/09 (foutief adres)/03/11/09 (juist adres) + 2 werkdagen] en dit conform de oude gedragslijn die tegenpartij voor 19/07/2009 had.

In deze context vraagt verzoeker zich dan ook af waarom de duur van zijn procedure bij de Raad van State nu anders wordt berekend terwijl dit vroeger bij tegenpartij wél kon.

Verzoeker meent dat deze langdurigheid (net geen 5 jaar !) als buitengewone omstandigheid dient te blijven worden beschouwd én als ontvankelijk diende te worden verklaard.

Anders oordelen (dit is dus het moment waarop de beslissing door tegenpartij pas wordt genomen) zou aan de tegenpartij, die aan geen maximumtermijn gebonden is om een beslissing te nemen, een te grote discretionaire appreciatiebevoegdheid verlenen, waardoor de rechtsonzekerheid blijft bestaan.

Verzoeker is dan ook van mening dat artikel 9bis Vw hierdoor geschonden wordt.

Dat dit eerste onderdeel van dit middel gegrond is.

2e onderdeel : schending van het vertrouwens -en rechtszekerheidsbeginsel

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat bepaalde grenzen worden gesteld aan de bestuurlijke vrijheid, doordat het bestuur wordt verhinderd om op een willekeurige wijze op deze vrijheid in te grijpen.

De overheid moet zich, in de uitoefening van haar discretionaire appreciatiebevoegdheid, telkens opnieuw, vooraleer te beslissen, afvragen of het volgen van een gedragslijn, zich opdringt op grond van een deugdelijk motief, dat rekening houdt met de nood aan een samenhangend beleid, een gelijke behandeling en rechtszekerheid.

Voor zover de verklaring van de toenmalige verantwoordelijke Minister Dewael geen verordenende aard heeft, houdt hij toch een bepaalde gedragslijn in, die de DVZ moet volgen. Indien ze ervan afwijkt zonder uit te leggen waarom, schendt ze de beginselen van behoorlijk bestuur, doordat dit een vorm van willekeur is en aldus op die manier het beginsel van de rechtszekerheid schendt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Staatssecretaris voor Asiel -en Migratiebeleid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Vertrouwen kan worden ontleend aan een bestendig gevolgde bestuurspraktijk of een vast beleid. Als een praktijk eenmaal vast is geworden, mag de burger er in de regel op vertrouwen dat die ook in zijn geval zal worden gevolgd. Afstappen van een bepaalde beleidslijn bij individuele toepassingen, kan in principe enkel op grond van in redelijkheid aanvaardbare en op concrete gegevens steunende motieven. De burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags - of beleidsregel van het bestuur o.g.v. waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen. Het aldus omschreven vertrouwensbeginsel vormt een aspect van

het ruimere beginsel van de rechtszekerheid en geniet als zodanig erkenning in de rechtspraak van de Raad van State, het Hof van Cassatie en die van het Arbitragehof.

In deze context vraagt verzoeker zich dan ook af waarom de duur van zijn procedure bij de Raad van State nu anders berekend wordt, terwijl dit vroeger bij tegenpartij wél kon.

Verzoeker komt namelijk bij optelling van zijn procedure bij de Raad van State (zie hierboven geschetst) aan zijn noodzakelijke 5 jaar.

Verzoeker meent dan ook dat tegenpartij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt bij zijn motivatie om niet de termijn tussen de definitieve beslissing (16/10/09) en de betekening (28/10/09 (foutief adres) en 03/11/09 (juist adres) ervan mee op te nemen in de berekening van de langdurigheid van de procedure bij de Raad van State.

Met dergelijke enge zienswijze van tegenpartij lijkt het voor verzoeker duidelijk dat dit op gespannen voet staat met het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Immers blijft er onduidelijkheid omtrent welke criteria nu precies momenteel wordt toegepast, gelet op de vernietigde instructie van 19 juli 2009, worden er maatregelen sui generis (en dus willekeurig) t.o.v. diverse groepen hongerstakers genomen en is er ondoeltreffende communicatie over welke regels nu van toepassing zijn.

Bovendien werd dit vertrouwen van verzoeker eveneens aangewakkerd door het federaal regeringsakkoord van 18/03/2008, waarin o.m. sprake was van regularisatie wegens langdurige elkaar opvolgende procedures (met daarin begrepen een asielprocedure die opgevolgd wordt door een beroepsprocedure bij de Raad van State; waardoor verzoeker zeer zeker onder de nieuwe regularisatiecriteria zou vallen!).

Immers bestond de mogelijkheid dat tegenpartij dit federaal regeringsakkoord weerhoudt als buitengewone omstandigheid !!

Deze bijkomende verstrekte informatie hieromtrent, heeft bij verzoeker rechtmatige verwachtingen gewekt, die van dien aard was dat hij in dwaling werd gebracht omtrent zijn recht en zijn rechtstoestand.

Immers is de redenering van verzoeker dat wanneer een instructie vernietigd is, dit tegenpartij er zou toe brengen dat zij precies haar oude praktijk terug in voege zou brengen ...

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is.

3e onderdeel: schending van artikel 62 Vw en schending van het motiveringsbeginsel, meer bepaald die van de materiële motiveringsplicht

De materiële motieven, zoals zij in de formele motivering zijn uitgedrukt, zijn in feite juist doch in rechte fout.

De controle van de administratieve rechter beperkt zich niet tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar omvat ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven. Derhalve moeten de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant zijn, zij moeten een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Het rechterlijk toezicht op de motieven sluit hier alleen in dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Welnu, uit bovenstaande argumentering (zie 1e en 2e onderdeel van dit verzoekschrift), mag blijken dat verzoekster de mening toegedaan is dat tegenpartij onterecht de omstandigheid van de langdurige procedure bij de Raad van State in zijn hoofde niet als gegrond heeft bestempeld en hierbij tekort is geschoten in haar motiveringsplicht, daar deze motivering niet afdoende is.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bijgevolg is er dan ook sprake van schending van het motiveringbeginsel, meer bepaald die van de materiële motiveringsplicht en van artikel 62 Vw.

Dat ook dit derde onderdeel van dit enig middel gegrond is.

4e onderdeel: schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel, zoals vervat in de artikelen 10,11 en 191 van de Grondwet en bij artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten

Verzoeker meent tenslotte in subsidiaire orde dat hij bijna aan deze criteria van 5 jaar [volgens de visie van tegenpartij 10 dagen tekort op een tijdspanne van 60 maanden (!!)] voldoet en ziet niet goed in waarom er een verschil in behandeling zou moeten zijn met mensen die wel volledig aan dit critérium voldoen.

Verzoeker is namelijk de mening toegedaan dat de traagheid van de Staat op dezelfde wijze moet kunnen worden behandeld ongeacht de aard van de "onredelijk lange" procedures die in het geding zijn.

Zo heeft verzoeker 59 maanden, en 20 dagen, moeten wachten op een eindbeslissing inzake zijn procedure bij de Raad van State. Vergeten we ook niet dat verzoeker al sinds 25 oktober 2004 in België is (8,5 jaar !).

Verzoeker meent dan ook dat tegenpartij het gelijkheids- en non -discriminatiebeginsel, zoals vervat in de artikelen 10,11 en 191 van de Grondwet en bij artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten in acht moet nemen.

Verzoeker is bovendien ook de mening toegedaan dat het de DVZ verboden is om bovenstaande criteria automatisch toe te passen zonder te kijken naar de eigenheden van elk dossier.

Immers hebben de bevoegde Staatssecretaris en de directie van tegenpartij onmiddellijk na de hierboven eerder genoemde arresten van de Raad van State (zie hierboven blz 3) en tot op heden altijd gezegd en geschreven dat ze die criteria ten gronde blijven toepassen.

Dit blijkt ook uit de cijferrapporten van 2009, 2010 en 2011 die tegenpartij zélf op zijn website (14/02/2012) heeft geplaatst: in die rapporten staan cijfers van het aantal regularisaties die toegekend zijn op basis van de verschillende criteria ten gronde, o.a. langdurige procedures Raad van State.

Verzoeker meent dan ook dat de bewering van tegenpartij dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, leugenachtig is.

Dat ook dit vierde onderdeel van dit enig middel gegrond is.”

3.2.1. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel en artikel 9bis van de vreemdelingenwet

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

[...].

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State betreffen omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag en kunnen zij derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Met betrekking tot de aangehaalde elementen van integratie van verzoeker, stelt verweerder in de bestreden beslissing dat deze elementen (verblijf in België sinds 25 oktober 2004, bijzonder goed Frans spreken, Nederlands kan, werkbereid zou zijn, verschillende vriendschappen onderhoudt met medeburgers, niet-Belgen en Belgen en getuigenverklaringen aflegt), het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot het argument dat verzoeker door zijn gedrag nooit enig gevaar voor de openbare orde heeft betekend en nooit in aanraking is gekomen met de Belgische politie of het gerecht, stelt verweerder dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, wordt verwacht dat ze zich aan de van kracht zijnde wetgeving houden. Met betrekking tot het aangehaalde element dat het voor verzoeker onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van politieke redenen, stelt verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker geen nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor heeft gebracht en dat deze niet weerhouden zijn door de bevoegde instanties. Verweerder vult dit aan als volgt: *"In de huidige procedure kunnen we, zonder dat er nieuw bewijsmateriaal voorgelegd wordt, onmogelijk diezelfde verklaringen, die als ongeloofwaardig en bedrieglijk werden bevonden, wel aanvaarden. De verwijzing naar de algemene politieke situatie die*

Meester VE maakt kan evenmin als buitengewone omstandigheid weerhouden worden aangezien niet in concreto wordt aangetoond hoe deze situatie betrokkene persoonlijk zou treffen."

Verzoeker meent dat één element zeker diende te worden weerhouden als buitengewone omstandigheid, met name de lang duur van de asielprocedure met inbegrip van de procedure voor de Raad van State, die langer dan 5 jaar heeft geduurd. Verzoeker betoogt uitgebreid dat de duur van drie afzonderlijke asielprocedures tesamen als buitengewone omstandigheid moet beschouwd worden. Verweerder heeft wel degelijk hiermee rekening gehouden en heeft verzoeker meegedeeld dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Verweerder stelt verder in de bestreden beslissing dat verzoeker na iedere weigering van een nieuwe asielaanvraag een bevel om het grondgebied werd afgeleverd: *"Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 26 oktober 2004, op 20 juni 2005 werd deze aanvraag afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot zijn volgende asielaanvraag illegaal in België. Betrokkene diende een nieuwe asielaanvraag in op 29 december 2006, wederom werd deze aanvraag afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dit gebeurde op 16 maart 2007. Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef nadien illegaal in België. Op 02 september 2008 diende betrokkene een derde asielaanvraag in, deze werd op 24 februari 2009 afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene gaf andermaal geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef wederom illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk 7 maand 25 dagen voor de eerste, 2 maand 16 dagen voor de tweede en 5 maand 22 dagen voor de derde asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."*

Verzoekers pleidooi om de procedure voor de Raad van State in rekening te brengen steunt op beleidsverklaringen, de vernietigde instructie of omzendbrieven, maar het is de Raad niet toegestaan om de wettigheid van de bestreden beslissing hieraan af te toetsen, daargelaten de vraag of deze procedure *in casu* als asielprocedure dient te worden beschouwd. De stelling van verweerder dat verzoekers lange duur van de asielprocedure geen buitengewone omstandigheid vormt of niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt overigens steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers toelichting dat hij gedurende deze periode in het bezit was van een attest van immatriculatie of dat een verlenging van de termijn werd gegeven om het grondgebied te verlaten, mist daarenboven feitelijke grondslag.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*.

In de mate verzoeker betoogt dat de vernietigde instructie diende te worden toegepast en de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden niet diende te worden aangetoond, is het betoog dat een strikte toepassing van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, gelet op bovenstaande vaststellingen niet dienstig.

Met zijn betoog waarbij hij blijft herhalen dat de lange duur van de asielprocedure volgens hem wel een buitengewone omstandigheid uitmaakt, toont verzoeker niet aan dat de motiveringsplicht of artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden werd. De vernietiging houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Met de toelichting heeft verzoeker niet aangetoond dat de bestreden beslissing onwettig is.

Verzoeker voert aan dat hij de bestreden beslissing in strijd acht met het evenredigheidsbeginsel, maar zijn uiteenzetting toont niet aan dat hij aan de voorwaarden voldoet die voorzien zijn in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het is verweerder evenwel niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever

voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag in te willigen en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass. 12 december 2005, nr. C.04.0157.F).

Een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht werd evenmin aangetoond.

3.2.2. Onderzoek van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoeker kan niet dienstig een redenering opbouwen, ontleend aan de instructie van 19 juli 2009 of aan een beleidsverklaring, dat hij ook tot een verblijf diende te worden gemachtigd. Het rechtszekerheidsbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Evenmin kan de verzoeker de verwachting koesteren dat verweerder in de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak nog zou motiveren aangaande de criteria besloten in de instructie van 19 juli 2009. Tenslotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid.

De beginselen van behoorlijk bestuur laten de verweerder hoe dan ook niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass. 12 december 2005, C.04.0157.F). Verzoeker behoort te weten dat de verwerende partij wettelijk is gebonden om te oordelen of er buitengewone omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Met zijn betoog toont verzoeker dan ook geen schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel aan.

3.2.3. Onderzoek van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel, zoals vervat in de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en bij artikel 26 van het BuPo-verdrag.

De Raad dient vast te stellen dat naar aanleiding van de vernietigde instructie er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden, op basis van een door de Raad van State vernietigde instructie, met miskenning van wat bepaald is in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, verblijfsmachtigingen zou hebben toegekend, leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook *in casu* de in dit wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen of gebruik moet maken van deze onwettig bevonden instructie.

Ondergeschikt wordt erop gewezen dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. Hij stelt immers zelf dat hij "*bijna*" aan de criteria van 5 jaar voldoet en ziet niet goed in waarom er een verschil in behandeling zou moeten zijn met mensen die wel volledig aan dit criterium voldoen. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat dossiers die verschillend zijn, toch op een gelijke manier dienen behandeld te worden. Daarenboven werd in bovenstaande bespreking reeds geoordeeld dat verzoekers pleidooi om de procedure voor de Raad van State in rekening te brengen steunt op beleidsverklaringen, de vernietigde instructie of omzendbrieven, maar de Raad de wettigheid van de bestreden beslissing hieraan niet kan aftoetsen, daargelaten de vraag of deze procedure *in casu* als asielprocedure dient te worden beschouwd.

De schending van het gelijkheidsbeginsel overeenkomstig de aangehaalde artikelen van de Grondwet en het BuPo-Verdrag kan niet worden aangenomen.

3.2.4. Onderzoek van artikel 62 van de vreemdelingenwet

Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij in de bestreden beslissing besproken. Verzoeker toont niet aan dat verweerder enig gegeven dat hij aanvoerde ter onderbouwing van zijn standpunt dat buitengewone omstandigheden speelden die het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakten om de aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure in te dienen onterecht buiten beschouwing liet.

De Raad kan slechts concluderen dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker toelaat om de rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS